

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

Webcast med LaRouche:
Tirsdag den 22. juli kl. 19:00
www.larouchepac.com

årgang 20 nr. 7

juli 2008

DEN POLITISKE ADEL

Irlands nej til Lissabon-traktaten udløste skarpe politiske reaktioner herhjemme og i udlandet. Skuffelsen hos den øverste politiske elite i Europa var lige så stor, som den var forståelig. Alligevel er der grund til at hæfte sig ved et par af de udmeldinger, der kom i dagene, der fulgte. Socialdemokratiets leder, Helle Thorning-Schmidt, ville simpelthen afskaffe alle fremtidige folkeafstemninger om alle politiske spørgsmål vedrørende EU – i hele Europa. I stedet vil vi så hvert syvende år blive spurgt, om vi overhovedet vil være med eller ej. Man tør slet ikke tænke på, hvad der dog ville ske, hvis vi ved et uheld kom til at stemme nej. Og fhv. udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen opfordrede i ramme alvor Irland til at forlade det europæiske samarbejde, så de andre lande kan komme ud over stepperne.

Billedet af et splittet Europa står nu skarpere end nogensinde. Men det er ikke mellem landene, at modsætningerne er trukket op i en spids. Det er mellem politikerne og deres egne befolkninger. Europa har fået en ny adel, en politisk adel, der gennem indbyrdes omgang på magtens bonede gulve er i færd med at udvikle en farlig politisk indavl, der en dag vil kaste hele kontinentet ud i lige så store katastrofer, som tidligere tiders aristokrater havde for vane at gøre mindst én gang i hver generation.

Lissabon-traktaten er blevet fremlagt som et simpelt sæt bureaukratiske spilleregler, der er nødvendige for et nyt EU med 27 medlemslande. For den nye politiske adel er den langt mere end det. En overstatslig europæisk union med præsident, udenrigsminister, fælles mønt og en fælles hær, der kan sættes ind over alt på kloden, er nødvendig for at kunne »imødegå truslen fra et atombevæbnet Iran, truslen om en ny krig i Mellemøsten, og indgå i kampen mod truslen fra ekstremisme i Afghanistan«. Det siger i hvert fald den nyeste klub for Europas politiske elite, kaldet »The European Council on Foreign Relations«, ECFR. Anledningen var det irske nej, og overskriften lød: »EU kan ikke tillade sig at blive et symbol på svaghed eller tilbagegang«. Uffe Ellemann-Jensen var medunderskriver, og Helle Thorning-Schmidt står på listen over stiftende medlemmer.

ECFR har en rig onkel, der sørger for, at der kan holdes konferencer og lægges politiske planer. Han hedder George Soros, og han skabte sin milliardformue på spekulation imod de europæiske valutaer, da Danmark sagde nej til Maastricht-traktaten i 1992. I USA er Soros i færd med at opkøbe hele Det demokratiske Parti. Han vil forfærdeligt gerne eje den kommende amerikanske regering. Men det kommer ikke til at ske uden sværdslag. Det skal den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche og hans politiske ungdomsbevægelse, LYM, nok sørge for.

LISSABON-TRAKTATEN ER STENDØD

Fredag den **13. juni** blev en heldig dag for **Europa**. Med en uventet høj valgdeltagelse sagde **53,4%** af **Irlands** vælgere nej til **Lissabon-traktaten**. Dermed er traktaten, eller rettere den sminkede unionsforfatning, som befolkningerne i **Frankrig** og **Holland** sagde nej til allerede i **2005**, stendød, for den kan ikke træde i kraft medmindre den ratificeres af samtlige **27** medlemslande. **Schiller Instituttets** stifter og internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, opfordrede i en udtalelse de europæiske regeringer til at udnytte det irske nej til, én gang for alle, at droppe fantasierne om en politisk union, og i stedet vende tilbage til **Charles de Gaulles'** oprindelige visioner om et »fædrelandenes Europa«.

Men, som man også så det, da **Danmark** sagde nej til **Maastricht-traktaten** i **1992**, reagerede de europæiske politiske ledere med en refleksmæssig benægtelse af virkeligheden. På **EU-topmødet** i **Bruxelles** den **19. juni** fastholdt man krampagtigt en »fælles holdning«, der sagde, at »det er Irland, der har et problem, og det er Irland, som må komme op med en løsning«. Underforstået: De øvrige **26** lande ratificerer traktaten som planlagt, og så kan Irland komme med et sæt »forbehold«, som Danmark gjorde det i **1993**, der vil gøre det muligt med en ny irsk folkeafstemning og en efterfølgende ratificering.

Det går dog næppe så simpelt. På topmødet i Bruxelles meddelte **Tjekkiet**s regeringsleder **Mirek Topolánek**, at en tjekkisk ratificering må afvente en afgørelse i forfatningsdomstolen, der skal afgøre om Lissabon-traktaten overhovedet er i overensstemmelse med den tjekkiske grundlov. Den dom falder først til september. Og til pressen sagde han, at han ikke turde sætte 100 tjekkiske kroner på et »ja«, hvis han fremlagde traktaten for det tjekkiske parlament i morgen. Tjekkiet's præsident **Vaclav Klaus** har allerede erklæret traktaten for stendød. Samtidig har **Polens** præsident **Lech Kaczynski** sagt, at han efter det irske nej ikke vil underskrive traktaten, selv om det polske parlament allerede har ratificeret den.

Alligevel synes de europæiske politiske ledere stædigt at holde fast ved den døde traktat i et desperat håb om, at tiden vil løse problemerne for dem. Det sker næppe. Sandsynligheden taler tværtimod for, at de bliver kørt alvorligt over af virkeligheden.

Den **18. juni** udsendte den skotske storbank **Royal Bank of Scotland** en advarsel til alle sine kunder og investorer om, at den forventer et globalt krak på aktiemarkedene indenfor de næste tre måneder. Samtidig advarede det amerikanske investeringsselskab **Morgan Stanley** om, at de galoperende olie- og fødevarerpriser har skabt et globalt inflationspres, der sætter de førende centralbanker op mod hinanden, og at en strid mellem **Den europæiske Centralbank, ECB**, og **Den amerikanske Føderalbank** kan føre til et sammenbrud i hele det internationale finanssystem. Sidste gang verden stod i en lignende situation var, ifølge **Morgan Stanley**, da Europa blev kastet ud i en dyb valutakrise som følge af det danske nej til Maastricht.

Men situationen er faktisk værre end som så. Ifølge den britiske finansavis *The Financial Times* den **20. juni** har olie- og fødevarerprisernes himmelflugt udviklet sig til et dødsensfarligt sikkerhedspolitisk problem, som de vestlige landes regeringer hellere må forholde sig til hurtigst muligt. Den politiske stabilitet i hele **Den tredje Verden** er alvorligt

truet af prisstigningerne på mad og energi. I **maj** måtte **Marokko** bede **Saudi-Arabien** og **De Arabiske Emirater** om et lån på **800 mio. dollars** for at betale olieregningen. Og i **juni** var det atommagten **Pakistan**, der måtte meddele sine saudiarabiske olieleverandører, at man ikke kunne betale de udestående regninger. Samtidig bredte de politiske uroligheder sig til **Kina**, **Malaysia**, **Indonesien** og **Zimbabwe** og næsten **40** andre lande.

Den **22. juni** advarede den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** om, at den globale sikkerhedskrise vil have nået »katastrofale proportioner«, når vi når frem til **oktober**, hvis ikke der gribes ind. Han påpegede også, at man ikke kan forstå krisens dybereliggende aspekter, med mindre man sætter olie- og fødevarerprisernes himmelflugt i sammenhæng med **prins Phillips** mangeårige kampagne for en dramatisk reduktion af klodens befolkning.

USA'S VALG: FJENDTLIG OVERTAGELSE

Den **19. juni** meddelte senator **Barack Obama**, at hvis han udpeges som demokraternes præsidentkandidat på partikonventet i **Denver** i slutningen af august, vil han sige nej til offentlig finansiering af den efterfølgende valgkampagne. For udenforstående danskere kunne det umiddelbart lyde som en flot gestus, der vil spare de amerikanske skatteydere mange millioner dollar, men det er det ikke. Snarere tværtimod.

Efter **Richard Nixons** meget beskidte valgkamp i **1972** og den efterfølgende **Watergate-skandale** i **1974**, hvor Nixon blev tvunget ud af **Det hvide Hus**, forsøgte politikerne i **Washington** at få kontrol med de millioner af lyssky dollars, der flød ind i det amerikanske politiske system, i særdeleshed under valgkampagner. Løsningen blev en delvist offentlig finansiering under forudsætning af, at man ikke indsamler flere penge ind end tilladt, og at hele kampagnens budget er åbent og offentligt tilgængeligt.

Bliver Barack Obama demokraternes præsidentkandidat, vil han altså være den første siden Richard Nixon, der ikke lader sin valgkampagne undergå offentlig kontrol. Hvorfor?

Svaret skal findes i en veltilrettelagt fjendtlig overtagelse af **Det demokratiske Parti** i **USA**, som har været undervejs i de seneste **fem år**, og som står til at kulminere på partikonventet i Denver. Og betegnelsen »fjendtlig overtagelse« er en helt præcis beskrivelse. Den kreds af personer, der er tale om, er alle superrige bank- og finansfolk med stor erfaring i erhvervslivets ofte ødelæggende fjendtlige overtagelser, og det er nøjagtigt de samme metoder, de har bragt i anvendelse for at sikre den inderste politiske kontrol over **Det demokratiske Parti**.

Første officielle skridt blev taget i **2004**, da storspekulanten **Georg Soros** samlede omkring **80** amerikanske mangedmillionærer og milliardærer omkring sig i en ny organisation kaldet **The Democracy Alliance**. Formålet var at etablere et demokratisk modstykke til den omfattende finansielle støtte fra toppen af det amerikanske erhvervsliv, som republikanske kandidater modtager ved stort set alle valg. Samtidig ville denne magtfulde kreds naturligvis også få bedre kontrol over **Det demokratiske Partis** politiske platform og udvælgelsen af de kandidater, det skal opstilles. Mere om det lidt senere.

Men George Soros var fuldt klar over, at en klub for superrige »demokrater« aldrig ville være nok til at vinde et

præsidentvalg. Derfor begyndte han allerede i **2003** at udvælge de »græsrodsbevægelser«, han mente ville være mest nyttige i hans politiske projekt. Ud af den lille håndfuld organisationer, der modtog »milde gaver« fra filantropen Soros, var der én, der blev særligt begunstiget. Det var organisationen **MoveOn**, der var blevet dannet i **september 1998**, til stor glæde for de to ærkekonservative demokrater **Daniel Patrick Moynihan** og **Joseph Liebermann**. Det oprindelige sigte med MoveOn var nemlig at støtte kravet om en alvorlig politisk irettesættelse af præsident **Bill Clinton** oven på **Monica Lewinsky-affæren**.

Senere skiftede MoveOn politisk ham og blev en af de aktionsgrupper, gennem hvilke den amerikanske ungdom kunne aktionere imod præsident **George W. Bush** og vicepræsident **Dick Cheney**. MoveOn var med til at sætte fokus på de mange milliarder dollars, som private selskaber tjente på krigen i **Irak**, heriblandt Cheneys entreprenørselskab **Halliburton**. Faktisk skabte MoveOn's kampagne så store vanskeligheder for Halliburton, at selskabets aktier styrtdykkede fra **kurs 40 til kurs 26** på børsen i **Wall Street**. Det fik MoveOn's største mæcen, George Soros, til at gå på indkøb. Fra midten af **2005** og til sidste kvartal **2006** opkøbte han **to millioner aktier** i selskabet. Da kampagnen imod Halliburton langsomt klingede ud, steg aktierne igen, og i begyndelsen af **2008** var kursen oppe i **50**. George Soros havde tjent godt **40 millioner dollars** på den affære. Dårlig samvittighed? Med garanti ikke. Mere om det senere.

Under valgkampen i **2003-2004** støttede George Soros og MoveOn **Howard Dean** i hans forsøg på at blive USA's præsident. Det endte brat, da Dean under et valgmøde udstødte et helt ukontrollabelt primalskrig, som skræmte vælgerne langt væk. I stedet trak Soros i trådene og sikrede Howard Dean posten som landsformand for Det demokratiske Parti.

Som den eneste af mange demokratiske kandidater til **Den amerikanske Kongres** inviterede George Soros Barack Obama til sit hjem i **New York** i **juli 2004**. Det resulterede i en kontant kampagnestøtte på **60.000 dollars**, og Obama blev valgt som delstatens **Illinois'** repræsentant i **Senatet**. I **2006** dukkede Obama atter op hjemme hos Soros på **Manhattan**, og efterfølgende blev han introduceret til en håndfuld af de vigtigste pengemænd i amerikansk politik, heriblandt finansmanden **Orin Kramer** og direktøren for den amerikanske afdeling af storbanken **Union Bank of Switzerland, Robert Wolf**. I **december 2006**, en måned før Obama annoncerede sit kandidatur, mødtes Obama og Wolf til en middag i Washington, og her blev strategien for den første del af kampagnen lagt fast. Fire måneder senere havde George Soros og Robert Wolf indsamlet **500.000 dollars**, som blev kampagnens startkapital.

Da MoveOn i **efteråret 1998** gik sammen med konservative demokrater og republikanere i forsøget på at afsætte eller alvorligt svække præsident Clinton, drejede det sig om meget andet end affæren med den unge Monica. Finanskriserne i **Asien** og **Rusland** samt hedgefonden **LTCM's** sammenbrud havde bragt hele det internationale finanssystem på randen af totalt sammenbrud. Præsident Clinton havde derfor bedt sin finansminister **Robert Rubin** om at forberede en »helt ny finansiel arkitektur«. Og konturerne af et nyt finanssystem, med forbillede i det som præsident **Franklin D. Roosevelt** fik etableret på den internationale

konference i **Bretton Woods** i **1944**, var begyndt at tegne sig.

Men allerede i begyndelsen af **1980'erne** havde senator Daniel Patrick Moynihan og andre konservative demokrater omkring ham sværget, at Franklin D. Roosevelts ånd aldrig nogensinde ville få lov at overtage Det demokratiske Parti igen. Derfor skulle den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouches** indflydelse i partiet bekæmpes med alle midler, og derfor skulle præsident Bill Clinton stoppes i **efteråret 1998**, før Roosevelts ånd slap ud af flasken.

Af samme årsag besluttede kredsene omkring partiformand Howard Dean, flertalslederen i **Repræsentanternes Hus, Nancy Pelosi**, og de demokratiske pengemænd, med George Soros i spidsen, at senator **Hillary Clinton** aldrig nogensinde måtte komme i nærheden af Det hvide Hus. Og uden at gøre meget for at skjule det, udnyttede partiledelsen enhver lejlighed til at spænde ben for Hillary Clintons valgkampagne. Alligevel fik hun over **18 millioner** personlige stemmer under primærvalgene. Det var flere end Barack Obama kunne fremvise, men fordelingen mellem delstaterne gjorde, at han samlede flest delegerede til partikonventet.

Selv om Hillary Clinton forlængst har trukket sig ud af valgkampen, frygter kredsene omkring George Soros stadig hendes indflydelse. Derfor forsøger partiformand Howard Dean at aflyse det traditionsrige mundtlige stemmeopråb, hvor delstaterne efter tur annoncerer hvilken kandidat, der har fået flest stemmer. Derefter får den tabende kandidat ordet for et længere politisk indlæg, der altid ender med en opfordring til, at konventet støtter den vindende kandidat. Sådan samles partiet om en fælles kandidat, mens der bag kulisserne strikkes en politisk platform sammen, der tilgodeser alle partiets fløje. Det er den proces, Howard Dean og George Soros vil have kortsluttet.

Den **19. juni** offentliggjorde Lyndon LaRouches politiske aktionskomité, **LaRouche PAC**, en pamflet med titlen: »*Your Enemy, George Soros*«, »*Din fjende, George Soros*«. Pamfletten er stilet til medlemmerne af Det demokratiske Parti forud for det kommende partikonvent i Denver, og indholdet er en opsummering af George Soros' liv og gerninger. Hovedparten har været kendt i offentligheden i flere år, men mange har utvivlsomt glemt den for almindelige mennesker ufattelige kynisme, der driver en af verdens største spekulanter. Og som nu er ved at overtage Det demokratiske Parti i USA.

George Soros dukkede op i det internationale rampelys i sommeren og efteråret **1992**. Det danske nej til **Maastricht-traktaten** den **2. juni** bragte det europæiske valutasamarbejde til fald, og straks rykkede valutaspekulanterne ind og knækkede det britiske pund og flere andre europæiske valutaer. Efter eget udsagn tjente George Soros over **to milliarder dollars** på den affære, men i et interview med den britiske avis *The Guardian* den **19. december 1992**, afviste han enhver form for skyldfølelse eller moralske skrupler.

Mange år senere, den **20. december 1998**, forklarede han i et interview i den amerikanske tv-kanal **CBS-TV's** berømte program »*60 minutes*«, hvor han havde fået denne evne til følelsesmæssig distance fra. Da de tyske tropper besatte **Ungarn** i **marts 1944**, bortadopterede den jødiske **Tivadar Soros** hurtigt alle sine børn til velhavende kristne familier for at sikre dem imod koncentrationslejrenes helvede. Den **14-årige** George endte hos en embedsmand i

nazisternes såkaldte »Økonomiske Afdeling«, der stod for beslaglæggelsen af ejendomme, der havde tilhørt jødiske familier. Så de resterende ti måneder af **2. Verdenskrig** rejste George rundt med sin adoptivfar og deltog i konfiskeringen og videresalget af huse og indbo, der havde tilhørt familier, der blev myrdet i koncentrationslejrene. I forordet til sin fars selvbiografi, kalder George Soros disse ti måneder »de lykkeligste i mit liv«. Og i interviewet på CBS-TV spurgte en forundret journalist, om han dog ikke havde bare en smule dårlig samvittighed, og svaret faldt prompte: »Nej jeg følte ikke den mindste fornemmelse af skyld«.

I 1947 flyttede George Soros til **London**, hvor han blev discipel af den radikale positivist, »filosoffen« sir **Karl Popper**, som bekræftede den unge Soros i hans i forvejen dybe moralske kynisme. Sir Karl Popper, der ironisk nok betragtes som en guru af dele af den europæiske politiske venstrefløj, var af den opfattelse, at **Det britiske Imperium** havde »befriet« »de primitive mennesker« i kolonierne på et alt for tidligt udviklingsstadium, og at man derfor skulle forberede en omfattende krig imod hele **Den tredje Verden** for at sikre verdensfreden. Så George Soros befandt sig som en fisk i vandet i London. Ikke mindst i finanscenteret »City«, hvor kynisme er en velestimeret dyd. Således begyndte Soros at tjene de britiske interesser, og det er på deres vegne, han er i gang med en fjendtlig overtagelse af Det demokratiske Parti i USA (pamfletten »Your Enemy, George Soros« kan hentes på www.larouchepac.com).

HØRING I FOLKETINGET OM DEN GLOBALE FØDEVAREKRISE

Den **23. juni** stod **Folketingets Udenrigsudvalg** som vært for en høring om den globale fødevarekrise. Initiativtager var udvalgets formand, **Gitte Seeberg** (løsgænger), og mere end **100** repræsentanter fra forskellige humanitære organisationer, fødevarerelskaber, private personer og folketingsmedlemmer deltog i halvdagsarrangementet, der fandt sted i **Landstingssalen på Christiansborg**. **Schiller Institut i Danmark** var også repræsenteret af fem medlemmer med formand **Tom Gillesberg** i spidsen.

Den **22. maj** havde Schiller Institut foretræde for netop Udenrigsudvalget for at præsentere **Helga Zepp-LaRouches** opfordring til alverdens politikere og **FN's Fødevareorganisation, FAO**, om at medvirke til en fordobling af verdens fødevareproduktion (se også **Prometheus juni '08** og www.schillerinstitut.dk/foede.html). Og instituttets nyeste kampagneavis, der løb af trykken i begyndelsen af juni, med den globale fødevarekrise som hovedtema, var naturligvis også tilgængelig for høringsdeltagerne i Landstingssalen (kan læses på www.schillerinstitut.dk/ka6.html).

Udenrigsudvalget havde indbudt **Henrik Hansen**, professor ved **Fødevareøkonomisk Institut på Københavns Universitet**; **Torben Due**, leder af programstyringsafdelingen ved **FN's Verdensfødevareprogram, WFP**; **Per Pinstrup-Andersen**, professor ved **Cornell Universitet i Ithaca, New York**, og **Morten Emil Hansen**, politisk rådgiver i

Folkekirkeens Nødhjælp til at belyse den globale krises mange aspekter.

Men høringen fik en lidt skæv start, da professor **Henrik Hansen** fra **Københavns Universitet** i det første indlæg forsøgte at gøre gældende, at der slet ikke er nogen krise. Efter hans mening er der blot tale om en hysterisk overdriivelse fra pressens side, hvilket han forsøgte at underbygge med diverse statistiske diagrammer over fødevarerproduktionen. Heldigvis fik **Torben Due** fra **FN's Verdensfødevareprogram** genintroduceret virkeligheden allerede i det efterfølgende indlæg, hvor han bl.a. fremhævede de alvorlige økonomiske konsekvenser som sult og underernæring blandt de helt små børn har for landene i **Den tredje Verden**. Børnene mister en stor del af deres indlæringssevne for resten af livet.

Under spørgeperioden understregede folketingsmedlem **Lars Barfoed (K)**, at han som konservativ ikke holdt de frie markeds kræfter højere end nødvendigheden af fødevarer-sikkerhed, og han efterlyste en tilbunds gående undersøgelse af, hvorfor fødevarerproduktionen var slået helt fejl i **Afrika**. Herefter gav udvalgsformand **Gitte Seeberg** ordet til **Tom Gillesberg**, som påpegede, at det er **Verdenshandelsorganisationen WTO's** »kanonbådsdiplomati«, der over de seneste tyve år har taget livet af landenes nationale fødevarerproduktioner. Og med de seneste måneders uhammede spekulation i fødevarerpriserne kan man kun konkludere, at liberaliseringen og globaliseringen har slået fejl. Derfor skal både fødevarerproduktion og de internationale finansmarkeder genreguleres. Det udløste et akut anfald af skizofreni hos professor **Hansen**, der tilstod, at han som menneske ville sige 'absolut ja' til en regulering af markederne, mens han som økonom ville sige 'absolut nej'.

Professor **Per Pinstrup-Andersen** understregede i sit indlæg, at hvis man insisterer på et frit marked for landbrugsvarer, så kræver det massive investeringer i infrastruktur. Landbrugsdistrikterne skal have en fungerende transportsektor. Moderne landbrugsteknologier og udvikling af nye produktionsmetoder kræver højere uddannelse, så der skal være grundskoler, tekniske skoler, højere læreanstalter og forskning. **Morten Emil Hansen** fra **Folkekirkeens Nødhjælp** satte den globale fødevarekrise i relief ved at påpege, at hvert femte sekund dør et barn af sult. Han understregede også, at fødevarekrisen er tæt forbundet til den internationale finanskrisen, med uhammet spekulation i fødevarer, stigende oliepriser og produktionen af ethanol. Medens regeringer og nationalbanker allerede har spenderet over **1.000 mia. dollars** på at afhjælpe den internationale kreditkrise, så har **FAO** kun haft held til at indsamle sølle **8-10 mia.** til verdens sultne, sagde **Morten Emil Hansen**.

Under den sidste spørgerunde fik **Feride Istogu Gillesberg** fra **Schiller Institut** lejlighed til en kort præsentation af **Lyndon LaRouches** »Food for Peace«-forslag, mens **Carlos Brobjerg**, der arbejder med **Schiller Institut** i **Argentina**, bragte **LaRouches** forslag til et nyt **Bretton Woods** ind i diskussionen (hør og se mere fra høringen på www.schillerinstitut.dk/ft_foedehoering.html).

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. **Prometheus** er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840 Egettryk